

Ernst Hansens prædiken 4. søndag i advent

Taler

Ernst Hansen
Præst

Dato

21. december 1941

Sted

Vor Frue Kirke, Odense

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 3, vers 25-36 (Johannes' Vidnesbyrd)

- 1 „Den, som er af Jorden, er af Jorden og taler af Jorden." Det lyder som en
nedsættende Dom over Mennesket, en Fastslaaen af Menneskets uomgængelige
Jordbundethed. Og det er det. Men der er dog i de Ord en Forjættelse, som man
maaske ikke altid har Øre for. – De betyder en Fritagelse for Mennesket fra al
5 Krampagtighed, al dets haabløse Anstrengelse for at hente Himlen herved.
Ordet betyder, at Evangeliet er indforstaaet med, at vi gaar paa Jorden, og at det
bliver vi ved med at gøre; vi hører Jorden til og kan ikke løbe fra den. Det er
denne vores Virkelighed, vi ikke rigtig kan besinde os paa; vi vil ikke vedkende
os, at vor Liv her ligger helt og holdent indenfor den Ramme: „Af Jord er du
10 kommet, til Jord skal du blive." Og derfor fordi man nødig vil indrømme det –
hører Mennesker ikke, forstaar ikke Evangeliet og tager ikke imod det.
Johannes-Disciplene har saa afgjort Flertallet nu – og ikke Jesu Disciple. For det
er jo denne Fornemmelse af Konkurrence fra Johannes Døber-Disciplene
overfor Jesus-Disciplene, der er anført som Anledning til Ordskiftet i
15 Begyndelsen her: Johannes-Disciplene er skuffede og fornærmede over, at det er
Jesus-Disciplene, der har hele Tilløbet. Saadan er det i alt Fald ikke mere. Men
hvad er vel Forskellen mellem disse to Partier? Ja, der er i andre Ord af Johannes
Døberen, hvormed han bereder Jesu Komme, flere Ting, som tyder paa, at han
har troet og forkyndt, at Mennesket selv skulde frembringe en ny Renhed og en
20 ny Retfærdighed og Godhed, der ligesom skulde give det Adkomst til det nye
Guds Rige, som han bebuder; at der skulde oparbejdes et nyt Liv i Mennesket,
der skulde berettigede det til at komme paa den rigtige Side af den Dommens
Skillelinje, der efter Johannes Døberen skal gaa igennem Folket og dele det ved
ham, som kommer. Det viser sig i den Maade, hvorpaa han taler om
25 Omvendelsens Frugter, og giver sine Tilhængere bestemte Anvisninger paa,
hvordan de skal praktisere det nye Liv, hvilke Udslag det skal give sig. Og ogsaa
Ord af Jesus kan pege i den Retning, naar han taler om, at Johannes er den

største blandt kvindefødte, men den mindste i Himmeriges Rige er større end
30 han. Og lige derefter giver han sig saa til at tale om dem, der lige fra Johannes
Døberens Dage selv har villet tiltage sig Himmeriges Rige. – Og det er
formodentligt saadan noget, Johannes Døberens Disciple har heftet sig ved
mere end ved Johannes Henviisning til ham, som kommer med Guds riget. Og
det er i alt Fald saadanne Johannes-Disciple, der er flere af i vore Dage end Jesus-
35 Disciple, For den Anskuelse, der raader hos Flertallet i vore Dage, gaar netop ud
paa dette, at man skal ved et eller andet Middel hos sig selv sikre sig Adkomst til
det ny Rige, eller man skal efter at have modtaget Guds Rige godtgøre sin Ret til
at være der, eller sin Andel i det ny Liv. Saa kan Fremgangsmanden iøvrigt være
forskellig. Enten det er ved gode Gerninger eller ved senderkaust Sindsstemning
40 eller ved Bøn og Betragtning eller ved Næstekærlighed eller ved Vidnesbyrd for
andre. Men det gennemgaaende og almindelige er, at disse forskellige
udmærkede Ting bliver taget som Tegn, og det oven i Købet nødvendige Tegn
paa, at man har forladt Jorden eller i alt Fald har begyndt at hæve sig op over
Jordens jævne Flade og er begyndt at gaa sin Himmegang. Og saa arbejder og
45 træller man for at holde sig i Gang. holde sig svævende – eller sukker under ikke
at kunne det. Alt saadant møder Evangeliet med disse nøgterne Ord: Den, som
er af Jorden, er af Jorden og taler af Jorden. For det kan jo nok af Teksten her se
ud, som om de Ord er lagt Johannes Døberen i Munden, men det er i alt Fald
det kristne Evangeliums Tale, der er udtrykt deri. Og sandsynligvis staar Ordene
50 heller ikke paa deres rette Plads her, men hører hjemme foran i Kapitlet, i
nærmere Sammenhæng med Nikodemus-Samtalen, hvor det hedder: Hvad der
er fedt af Kød er Kød." - De Ord er Evangelie-Tale, fordi de afdækker den
Menneskets Kendsgerning og Virkelighed, som danner Baggrund for selve
Kristi Komme. Da Mennesket ikke kan have sig fra Jorden og komme til Gud,
55 saa kommer Gud til Mennesket og paa Jorden. Ordet „Den, som er af Jorden, er
af Jorden og taler af Jorden“, vil forløse os fra al Slags Selvovervurdering og fra al
Slags Trældom for at skabe os vor egen Himmelstige. Ordet vil sige os, at
Evangeliet undrer sig ikke over, at Syndere synder. Og saa vil Evangeliet give os i
Stedet for at fortrøste os til, at Gud, Guds Retfærdighed og Guds Rige kommer
60 til os ovenfra, gæster os her paa Jorden, bliver givet os. For kun saa er det Guds
Rige. Det er det, som med et andet Ord i Teksten udtrykkes saadan: „Et
Menneske kan slet intet tage, uden det er givet ham fra Himlen.“ Det vil sige:
Alt hvad et Menneske har af jordisk eller aandelig Lykke og Rigdom, har det
modtaget, har det faaet givet – eller det er alt- sammen ingenting. Og saa snart vi
65 tager det i Besiddelse som vort eget, bliver det til intet. – Derfor gælder det heller
ikke mere, at alle kommer til ham, der forkynder et saadant Budskab. For det er

Forargelsen for det frie, besiddende Menneske at skulle saadan fornedres som
den bestandigt fattige, der maa have alting givet – og intet er Herre over selv.
70 Men i saadan Fornedring er Gudsriget iblandt os.

75

Kilde

Ernst Hansen. Prædikener i Folkekirken. Tidehvervs Forlag, København 1945

Kildetype

Dokumentation i bogværk

80

Tags

4. søndag i advent, Anden Verdenskrig, Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945, Prædiken,
Prædikener fra 1900-tallet, Tidehverv

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/ernst-hansens-praediken-4-sondag-i-advent>

85

90

95

100

105